

Entrevistem a l'actor Biel Durán, quan està a punt d'estrenar "Castillos de cartón"

“Mai havia fet escenes de sexe tan explícit”

Albert Lladó | Fotos: Diego Giménez

Biel Durán ha passat de ser el "nét oficial de Catalunya" a construir una carrera que comença a donar fruits i que estan donant molt de parlar. Després d'uns anys durs plens d'inseguretats, sembla que la professionalització com a actor va agafant forma. Entre d'altres, ha participat a Salvador (Manuel Huerga, 2005) i El coronel Macià (Josep Maria Forn, 2007), i a diversos curtmetratges i sèries televisives. Ara, estrena Castillos de cartón, pel·lícula dirigida per Salvador García Ruiz i basada en una novel·la d'Almudena Grandes que explica la història d'amor d'un trio de joves aspirants a artistes. Abans que comenci la promoció, Biel Durán ha tingut l'amabilitat d'explicar el seu nou projecte als lectors de L'Hiperbòlic.

Tothom recorda la teva primera pel·lícula quan - amb només nou anys - vas fer La teta y la luna de Bigas Luna. Com va sorgir l'oportunitat?

Va ser una casualitat absoluta. El fet és que Bigas Luna buscava un anxaneta que fos el protagonista de La teta y la luna perquè la pel·lícula retratava tot de símbols mediterranis i catalans com els castells. Es va fer un càsting a tres-cents anxanetes i la curiositat és que jo vaig ser el primer en fer la prova. Em van agafar fent un assaig amb els minyons de Terrassa i em van dir que hi havia un senyor, que era director de cinema, que em volia veure... Al final, al cap d'un temps - ja ni me'n recordava - em van trucar.

Llavors, tot era un joc, no et plantejaves dedicar-te professionalment a aquest món... I, un dia, et truquen, el 1996, per fer durant tres anys la sèrie "Nissaga de poder", a TV3.

Sí. El Bigas Luna em va dir: "si vols ser feliç, no et dediquis a ser actor". I li vaig fer una mica de cas... M'ho havia passat molt bé viatjant a festivals internacionals per presentar la pel·lícula, però m'ho vaig prendre com una d'aquelles aventures que et passen una vegada a la vida. Però, efectivament, em van trucar de TV3 i em van agafar per a "Nissaga de poder".

Com afecta la popularitat a un nen de dotze anys?

Home, afecta. Per una banda, molt positivament. Va ser la meva escola d'interpretació. Potser no és el lloc més comú per aprendre a interpretar, però vaig entendre com resoldre les seqüències. Però, si quan portàvem sis mesos, de cop i volta, va venir com una mena de

tsunami... Tothom em coneixia. La veritat és que al principi ho veia molt bé. Quan ets un nen, notes una certa tendresa, una certa estima de tothom, que després, quan et fas gran, trobes a faltar (riu). Ara no ho porto tan bé...

Sense adonar-te, et converteixes en el "nét oficial de Catalunya" i, fins i tot, et fitxa Buenafuente, amb catorze anys, per al seu programa. T'agradava aquella imatge?

Bé, al final representes molt més del que vols representar. Jo només anava a la tele, feia el personatge, i no era conscient de com "entres" a la vida de la gent.

Creus que aquesta imatge de "nen etern" t'ha beneficiat més o menys a la teva carrera posterior?

Ha passat molt temps i he anat fent moltes altres coses. Jo crec que no, que no m'ha perjudicat.

Mentre estudies batxillerat, protagonitzes Más pena que gloria de Víctor García León i, entre altres reconeixements, ets nominat al Goya com a Millor interpretació masculina. Aquest és el pas definitiu per decidir ser actor professional?

Mai he escollit ser un actor professional, tot ha vingut per casualitats. I períodes de dubtes i de crisi, sempre n'he tingut. No recordo un moment conscient de pressa de decisió. Però és cert que amb Más pena que gloria va arribar el moment de passar de ser un adolescent que juga a agafar confiança i sentir-me molt còmode amb un director i un guionista que em van fascinar.

Al teatre, t'estrenes al TNC amb La filla i el mar de Josep Maria Mestres. Et va costar molt passar del cinema al teatre?

Al principi, els primers dies d'assaig, em feia molta por. Em posava d'esquena al públic. No sabia com moure'm ni com projectar la veu. Però els companys van ser molt generosos i van tenir molta paciència. I estic molt agraït a Josep Maria Mestres, realment, perquè va ser ell qui em va ensenyar a fer teatre. Ara, he perdut i s'ha convertit en un respecte al escenari, un respecte sa.

Marxes a Madrid però passes un mal any professional. Sembla que les feines no arriben. Com es viu aquesta "angoixa de l'actor"?

Sí, he tingut mala sort amb les sèries, a Madrid. Totes les que he fet, menys la participació a "Cuéntame", han fracassat estrepitosament. I és una llàstima, perquè algunes eren molt bones. Però no sé què passa a Espanya que, com més treballades estan les sèries, menys funcionen. A més, era molt jove (disset anys) i la ciutat és dura...

Fins i tot, et passa pel cap deixar-ho. Fins que et truca Antonio Cuadri per fer un personatge homosexual i seropositiu a La buena voz.

Sempre hi ha una "mà salvadora". També és veritat que jo tinc facilitat per patir si no vaig empalmant projectes. Aquest ofici crea moltes inseguretats. La buena voz va ser una telemovie, molt modesta, que després va convertir-se en una pel·lícula molt digne.

Has estudiat Filosofia i, en els moments de crisi, has intentat escriure't tu mateix els guions. Creus que aniràs desenvolupant aquesta creativitat amb el temps?

Segueixo escrivint. I ara començo a ensenyar més el que faig. Suposo que sí, que aniré fent

més coses. Però ara només escric per provar-ho, no tinc mètode i m'estic familiaritzant amb la construcció de personatges, el fil narratiu...

Ara estrenes Castillos de cartón, dirigida per Salvador Garcia Ruiz. Explica'ns qui és Jaime - el personatge que interpretes - i com es relaciona amb els altres dos protagonistes: Marcos i María José?

Jaime és un pintor que està estudiant Belles Arts, de vint-i-dos anys, i que és molt amic de Marcos. Són com un duo indivisible fins que apareix José, una noia amb nom de noi, que els atrau als dos. Primer es fan amics i després comença una relació d'amor entre els tres. Es comencen a preguntar qui estima més a qui, qui s'obre més... És una història d'amor a tres bandes, no només sexe. Dins d'aquesta història, Jaime és un dibuixant molt tècnic, molt bo, però li falta la intuïció i el talent de Marcos. També hi apareix la frustració artística i el tema de la inseguretat de la creació.

Efectivament, us uneix, a més de l'amor, la passió per la pintura. L'art funciona com a metàfora del relat?

I tant. Això es va cuidar moltíssim. Cadascú de nosaltres teníem un artista diferent, amb personalitats diferents, que reflectien a la seva pintura una forma de ser determinada. D'alguna manera, el seu món interior s'assemblava als personatges. En Jaime, en aquest sentit, és molt pragmàtic, molt metòdic. La José dóna més importància a la forma. Mentre en Marcos és qui sap connectar millor el món exterior amb el seu món interior.

La pel·lícula és una adaptació de la novel·la d'Almudena Grandes. Què hi ha al llibre que no puguem veure al film i a l'inrevés?

A Salvador Garcia Ruiz, li agrada molt fer pel·lícules de novel·les, i sap molt bé que no pots explicar el mateix de la mateixa manera. Per això, en aquest sentit, ha sigut molt honest i molt sensat, i s'ha encarregat molt més de suggerir que d'explicar.

Tot passa a principis dels anys 80. Creus que va ser una època especial en aquest sentit?

Els anys 80 van ser una època molt experimental. Imagina't tres joves que van a viure junts, en una història d'amor tan poc convencional en un país que just acabava de sortir d'una dictadura... Són molt joves i no tenen referents.

A les notes de direcció, Salvador Garcia Ruiz també diu que els moments més bonics del rodatge mai seran contemplats pel públic. Per què? Com va ser d'especial aquest rodatge?

Mai havia fet escenes de sexe tan explícit - encara que la pel·lícula no és gens obscena - i els primers moments eren difícils. Sobretot, pateixes per l'altre, per a què no se senti incòmode. Però poc a poc... va ser una experiència de plena complicitat i, d'alguna manera, el director buscava actors que no interpretessin els personatges sinó que els encarnessin. Evidentment, no som els personatges, però sí que els hem deixat créixer dins nostre i hem vist - sense parlar-ho - les similituds que hi teníem. De fet, ell explica que ens va triar a nosaltres perquè ens va veure als moments de descans del càsting, com ens miràvem, com parlàvem entre nosaltres, i com ens estàvem deixant emportar per la història.